

Sessió 4: Benaurats els pobres en l'esperit

(Resum de la catequesi del Papa Francesc del 5 febrer 2020)

Introducció

Les benaurances contenen la “carta d'identitat” del cristià, perquè dibuixen el rostre de Jesús, la seva forma de vida.

És un missatge per a tota la humanitat. Recorda el Sinaí, on Déu va donar a Moisès els manaments. Jesús comença a ensenyar una nova llei: ser pobre, ser dòcil, ser misericordiós... Aquests “nous manaments” són molt més que normes. De fet, Jesús no imposa res, però revela el camí cap a la felicitat –el seu camí– repetint vuit vegades la paraula “benaurats”.

Cada benaurança es compon de tres parts. Primer hi ha sempre la paraula “benaurats”; després ve la situació en què es troben els benaurats: amb pobresa en l'esperit, en l'aflicció, en la fam i en la set de justícia, i així successivament; finalment, hi ha el motiu de la benaurança, introduït per la conjunció “perquè”. La raó de la felicitat no és la situació actual, sinó la nova condició que els benaurats reben com a regal de Déu: “perquè d'ells és el regne del cel”, “perquè seran consolats”, “perquè heretaran la terra”, i així successivament.

Però, què significa la paraula “benaurat”? La paraula original no es refereix a algú que té l'estómac ple o que es diverteix, sinó a una persona que està en una condició de gràcia, que progressa en la gràcia de Déu i que progressa pel camí de Déu: la paciència, la pobresa, el servei als altres, el consol... Els que progressen en aquestes coses són feliços i seran benaurats. Déu, per lliurar-se a nosaltres, tria sovint camins impensables, potser els dels nostres límits, els de les nostres llàgrimes, els de les nostres derrotes. Les benaurances et porten a l'alegria, sempre; són el camí per assolir l'alegria.

Benaurats els pobres en l'esperit

Hem de preguntar-nos: Què s'entén per “pobres”? Els “pobres en l'esperit” són els qui són o se senten pobres, mendicants en allò profund del seu ésser. L'esperit, segons la Bíblia, és l'alè de vida que Déu va comunicar a Adam; és la nostra dimensió més íntima, diguem-ne la dimensió espiritual, la més íntima, aquella que ens fa humans. Cadascú sap prou bé que per molt que treballi per avançar i créixer, sempre estarà radicalment incomplet i serà vulnerable. Tots nosaltres som vulnerables.

El sant Pare explica que quan dona un consell als nous esposos que li pregunten per com tirar endavant i bé el seu matrimoni, ell els diu: “Hi ha tres paraules màgiques: permís, gràcies, perdó”. Són paraules que venen de la pobresa d'esperit. L'orgullós no és capaç de demanar perdó: sempre té raó. No és pobre d'esperit. Per què és difícil demanar perdó? Perquè humilia la nostra imatge hipòcrita. I això que viure buscant amagar les pròpies mancances és cansat i angoixant. Però cal destacar una cosa fonamental: En realitat no ens hem de transformar per convertir-nos en pobres d'esperit, no hem de fer cap transformació perquè ja ho som. La feina que hem de fer és reconèixer-ho.

El Regne de Déu és dels pobres en l'esperit. Hi ha els qui tenen els regnes d'aquest món, tenen béns i tenen comoditats. Tot i això, sabem com acaben. El qui regna veritablement és el qui sap estimar el veritable bé més que a ell mateix. I aquest és el poder de Déu.

Font: De les Catequesis del Papa Francesc sobre les Benaurances (gener a abril 2020).

Preguntes

Us convidem a reflexionar sobre les següents qüestions a compartir en grup:

1. - Què significa per a tu, ser benaurat? Què vol dir per a tu ser pobre d'esperit?
2. - Què t'ajuda a créixer en aquesta Benaurança? Com la cultivem a la família?
3. - Com relaciones aquesta Benaurança amb la humilitat, que vam tractar en una sessió anterior?